

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-430-9/04/DJ

Warszawa, dn. 31 maja 2006 r.

DECYZJA nr RWA-23/2006

Na podstawie art. 104 § 1 k.p.a. w związku z art. 80 i art. 106 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. Nr 244, poz. 2080) oraz stosownie do art. 28 ust. 6 tej ustawy i § 6 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 19 lutego 2002 r. w sprawie określenia właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 18 poz. 172 ze zm.),

– w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

odmawia się uwzględnienia wniosku Wyższej Szkoły Handlu i Finansów Międzynarodowych w Warszawie o umorzenie kary pieniężnej w wysokości 18.868,00 zł nałożonej na Wnioskodawcę decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr RWA-36/2004 z dnia 23 grudnia 2004 r.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 grudnia 2004 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie nałożył na Wyższą Szkołę Handlu i Finansów Międzynarodowych w Warszawie (dalej: WSHiFM, Szkołą lub Wnioskodawca) **karę pieniężną** w wysokości 18.868,00 zł (słownie: osiemnaście tysięcy osiemset sześćdziesiąt osiem złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu nieudzielenia informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 45 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w postępowaniu wyjaśniającym mającym na celu:

- I. ustalenie, czy miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów poprzez zawarcie niedozwolonych postanowień umownych (klausul abuzywnych) we wzorcach umów przedstawianych konsumentom przez szkoły językowe i wyższe szkoły niepubliczne, działające na terenie objętym właściwością miejscową Delegatury UOKiK w Warszawie, co uzasadniałoby podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach – w Kodeksie cywilnym oraz w Kodeksie postępowania cywilnego,
- II. ustalenie, czy w związku z działalnością szkół językowych i wyższych szkół niepublicznych działających na terenie objętym właściwością miejscową

Delegatury UOKiK w Warszawie, nie nastąpiło naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, zgodnie z ustawą z dnia 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów,

- III. ustalenie, czy szkoły językowe i wyższe szkoły niepubliczne, działające na terenie objętym właściwością miejscową Delegatury UOKiK w Warszawie, nie prowadzą działalności sprzecznej z ustawą z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.), (sygn. RWA-40-24/04/DJ).

Od niniejszej decyzji WSHiFM wniosła w dniu 6 stycznia 2005 r. odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Z uwagi na fakt, iż przedmiotowe odwołanie nie zostało opłacone stosownie do obowiązujących przepisów prawnych, SOKiK postanowieniem z dnia 29 czerwca 2005 r. odrzucił odwołanie strony (sygn. akt XVII Ama 37/05).

W związku z odrzuceniem przez SOKiK odwołania Szkoły decyzja Prezesa Urzędu nr RWA-36/2004 stała się prawomocna. Po bezskutecznym upływie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji Prezesa Urzędu tj. po upływie terminu przewidzianego w art. 105 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jako właściwego do uiszczenia kary pieniężnej, Prezes Urzędu przesłał w dniu 24 sierpnia 2005 r. WSHiFM pisemne upomnienie, zawierające wezwanie do wykonania obowiązku z zagrożeniem skierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego (sygn. RWA-431-2/05/M).

W piśmie z dnia 25 sierpnia 2005 r. Szkoła zwróciła się do Prezesa Urzędu z wnioskiem o „*anulowanie nałożonej kary albo przynajmniej o prolongatę terminu spłaty o 1 miesiąc oraz rozłożenie spłaty nałożonej kary na 6 rat*”.

Pismem z dnia 21 września 2005 r. Delegatura UOKiK w Warszawie wezwała Wnioskodawcę do uzupełnienia złożonego wniosku poprzez skonkretyzowanie przedstawionych żądań. Delegatura UOKiK w Warszawie poinformowała stronę, że zgodnie z treścią art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może na wniosek przedsiębiorcy odroczyć uiszczenie kary pieniężnej albo rozłożyć ją na raty. Prezes Urzędu może zastosować zatem tylko jedną z wymienionych możliwości, a zatem brak jest podstaw prawnych do orzeczenia, stosownie do wniosku strony, jednoczesnego odroczenia terminu płatności kary oraz rozłożenia jej na raty. Delegatura UOKiK w Warszawie wezwała również stronę do przedstawienia uzasadnienia do złożonego wniosku poprzez wykazanie istnienia po stronie Szkoły „*ważnego interesu*” uzasadniającego uwzględnienie przedstawionego przez nią wniosku oraz przekazania informacji o dochodach osiągniętych przez Szkołę w ostatnim roku obrotowym.

W odpowiedzi na powyższe wezwanie Urzędu WSHiFM pismem z dnia 30 września 2005 r. uzupełniła wniosek z dnia 25 sierpnia 2005 r. wskazując, iż „*wnosi o umorzenie kary naniesionej decyzją Prezesa Urzędu z dnia 23 grudnia 2004 r. z uwagi na ważny interes WSHiFM oraz ważny interes społeczny w ogóle, jak też z uwagi na ład prawno – etyczny.*”

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

Pismem z dnia 25 sierpnia 2005 r. WSHiFM zwróciła się do Prezesa Urzędu o anulowanie kary nałożonej decyzją z dnia 23 grudnia 2004 r. albo o prolongatę terminu jej spłaty oraz rozłożenie jej na raty. W uzasadnieniu do powyższego wniosku Szkoła podniosła,

że aktualnie nie posiada wolnych środków, które mogłaby przeznaczyć na spłatę nałożonej kary, w związku z czym wypłata pełnej kwoty nałożonej kary wiązałaby się z koniecznością wstrzymania wynagrodzeń dla pracowników Szkoły.

Przedmiotowy wniosek nie precyzował żądania Szkoły. W związku z powyższym, Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie pismem z dnia 21 września 2005 r. wezwał Wnioskodawcę do uzupełnienia złożonego wniosku poprzez skonkretyzowanie wnoszonego żądania. W ww. piśmie Delegatura UOKiK w Warszawie poinformowała bowiem, że stosownie do art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może na wniosek przedsiębiorcy, związku przedsiębiorców lub osób, o których mowa w art. 103, w drodze postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie, odroczyć uiszczenie kary pieniężnej albo rozłożyć ją na raty ze względu na ważny interes wnioskodawcy. Podkreślono, iż zgodnie z przywołanym przepisem ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może na wniosek przedsiębiorcy odroczyć uiszczenie kary pieniężnej **albo** rozłożyć ją na raty, co oznacza, że Prezes Urzędu może zastosować tylko jedną ze wskazanych możliwości. Delegatura UOKiK w Warszawie poinformowała zatem Szkołę, że w uzupełnieniu złożonego wniosku powinna wskazać, czy wnosi o odroczenie terminu płatności kary czy też o rozłożenie jej na raty.

W piśmie z dnia 21 września 2005 r. Delegatura UOKiK w Warszawie ustosunkowała się również do przedstawionego przez Szkołę uzasadnienia do złożonego wniosku. Urząd poinformował, iż, zgodnie z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przesłanką uwzględnienia wniosku ukaranego o rozłożenie nałożonej kary na raty albo odroczenia terminu jej płatności jest jedynie „*ważny interes wnioskodawcy*”. W związku z tym, że pojęcie „*ważnego interesu wnioskodawcy*” nie zostało zdefiniowane w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, Delegatura UOKiK w Warszawie w celu zobrazowania zakresu okoliczności mogących stanowić podstawę uwzględnienia wniosku strony przedstawiła główne tezy dot. rozumienia tego pojęcia wyrażone w dotychczasowym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego. W doktrynie¹, podkreśla się bowiem, że z uwagi na analogię przesłanki „*ważnego interesu wnioskodawcy*” do „*ważnego interesu podatnika*”, będącego podstawą rozkładania na raty podatku lub zaległości podatkowej na podstawie art. 48 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 ze zm.), przy stosowaniu art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zasadnym jest posługiwanie się utrwalonym orzecznictwem dotyczącym wymienionego przepisu Ordynacji.

Wnioskodawcę poinformowano m.in. że, w świetle wyroku NSA z dnia 6 czerwca 2003 r. (III S.A. 2808/01) przesłanką rozłożenia na raty zaległości podatkowej nie może być sam fakt nieposiadania w danej chwili środków na zapłatę zaległości. Jak wskazał bowiem w powyższym wyroku Naczelny Sąd Administracyjny, badając zasadność takiego wniosku organ podatkowy powinien poczynić ustalenia, nie tylko w zakresie tego, czy podatnik posiada środki pieniężne na uregulowanie wskazanej zaległości, lecz w zakresie tego, czy spłata zaległości nie będzie powodować dla podatnika nieodwracalnych konsekwencji finansowych i gospodarczych, które mogą zaważyć nad dalszym prowadzeniem przez niego działalności. Przedstawiając krótką analizę orzecznictwa wypracowanego na tle art. 48 Ordynacji podatkowej, Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie odniósł się również do wyroku NSA z dnia 10 listopada 1999 r. (III S.A. 7849/98), w którym Sąd ten wskazał, iż do sytuacji uzasadniających zastosowanie ulgi w postaci rozłożenia na raty zaległości podatkowej nie mogą być zaliczone np. konieczność spłacania zaciągniętego wcześniej kredytu bankowego, ponoszenie bieżących kosztów związanych z wykonywaniem usług czy sezonowość osiągania przychodów oraz do wyroku

¹ E. Modzelewska – Wąchał, *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, Warszawa 2002, s. 359

NSA z dnia 1 października 1999 r. (III S.A. 7493/98), w świetle którego podstawą do rozłożenia na raty zaległego podatku nie mogą być niepowodzenia finansowe działalności gospodarczej, bowiem „*niewiedza, brak doświadczenia w prowadzeniu działalności gospodarczej nie stanowią o ważnym uzasadnionym interesie podatnika lub interesie publicznym, o którym mowa w art. 48 § 1 i 67 § 1 Ordynacji podatkowej*”.

Odnosząc powyższe uwagi do uzasadnienia przedstawionego przez Wnioskodawcę Delegatura UOKiK w Warszawie poinformowała, iż okoliczności wskazane przez Szkołę nie wypełniają przesłanki „*ważnego interesu*”, który przemawiałby za celowością stworzenia dla Szkoły dogodniejszych warunków spłaty nałożonej kary pieniężnej. Delegatura wezwała zatem Wnioskodawcę do przekazania informacji o dochodach osiągniętych przez Szkołę w ostatnim roku obrotowym oraz do przedstawienia, z uwzględnieniem powyższych uwag, uzasadnienia do złożonego wniosku.

Na wezwanie Urzędu Szkoła, uzupełniając pismem z dnia 30 września 2005 r. wcześniej złożony wniosek, poinformowała, że wnosi o umorzenie kary pieniężnej nałożonej na nią decyzją Prezesa Urzędu z dnia 23 grudnia 2004 r. z uwagi na ważny interes WSHiFM, ważny interes społeczny oraz ład prawo – etyczny.

Uzasadniając istnienie po stronie WSHiFM przesłanki ważnego interesu wskazującego na celowość uwzględnienia jej wniosku, Szkoła poinformowała o podjętych przez nią staraniach w sprawie uruchomienia nowego kierunku studiów, z czym łączy się konieczność poniesienia dodatkowych nakładów w wysokości około [tajemnica przedsiębiorstwa]. Szkoła podniosła, że uruchomienie nowego kierunku studiów uwarunkowane jest potrzebą rozszerzenia oferty edukacyjnej Uczelni „*w celu jej przetrwania na ogromnie konkurencyjnym rynku edukacyjnym wobec wyczerpywania się (...) popytu na studia na kierunkach, które WSHiFM prowadzi dotychczas*”. Szkoła poinformowała również, że kara nałożona przez Prezesa Urzędu przekracza [tajemnica przedsiębiorstwa] wartości funduszu przeznaczanego na ww. inwestycję oraz [tajemnica przedsiębiorstwa] wartości planowanych wydatków na powiększenie księgozbioru Uczelni, a zatem stanowi poważne zagrożenie dla realizacji tych zamierzeń.

Wskazując, że za uwzględnieniem złożonego wniosku przemawia również ważny interes społeczny, Szkoła podniosła, że w ramach prowadzonej działalności dofinansowuje studia doktoranckie Instytutu Nauk Ekonomicznych PAN kwotą [tajemnica przedsiębiorstwa]. Kara nałożona decyzją Prezesa Urzędu stanowi natomiast równowartość rocznego kształcenia na studiach doktoranckich czterech osób.

W uzasadnieniu złożonego wniosku Szkoła odwołała się także do potrzeby zapewnienia ładu prawno – etycznego. Wskazała bowiem, że nie prowadzi ona działalności gospodarczej, co oznacza, że nie posiada statusu przedsiębiorcy, a zatem stawianie jej przez Prezesa Urzędu zarzutu w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest nieuzasadnione.

Okoliczności podniesione przez Wnioskodawcę w piśmie z dnia 30 września 2006 r. – zdaniem Prezesa Urzędu – nie wypełniają przesłanki „*ważnego interesu wnioskodawcy*”, o której mowa w art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jak bowiem wskazano powyżej, w związku z tym, że przesłankę tę należy oceniać analogicznie do przesłanki „*ważnego interesu podatnika*” wskazanej w art. 48 ustawy – Ordynacja podatkowa, będącego podstawą rozkładania na raty podatku lub zaległości podatkowej, do rozkładania na raty bądź odraczania terminów płatności kar pieniężnych nałożonych przez Prezesa UOKiK powinno *per analogiam* znaleźć zastosowanie orzecznictwo wypracowane na gruncie powyższego przepisu Ordynacji podatkowej. Z orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego jednoznacznie natomiast wynika, że o ważnym interesie podatnika można

mówić jedynie w sytuacji wystąpienia nadzwyczajnych okolicznościach faktycznych, z reguły od podatnika niezależnych. W wyroku NSA z dnia 22 listopada 2000 r. (SA./Sz 1295/99) podniesiono, że „*powoływanie się przez podatnika jedynie na brak środków finansowych i posiadanie zadłużeń podatkowych nie jest wystarczającą przesłanką do rozłożenia na raty zapłaty zaległości podatkowej. Prowadzenie działalności gospodarczej przez podatnika oznacza, że ani rodzaj lub charakter tej działalności, ani konieczność podejmowania w związku z tym przedsięwzięć inwestycyjnych, zaciąganie pożyczek, osiąganie dochodu bądź straty, poziom płynności finansowej oraz kierunki wydatkowania uzyskiwanych środków pieniężnych nie noszą znamion okoliczności szczególnych, uzasadniających preferencyjne traktowanie zaległości podatkowych*”. W świetle powyższego należy uznać, iż wniosku o rozłożenie kary nałożonej przez Prezesa Urzędu na raty albo odroczenia terminu jej płatności nie uzasadniają podejmowane przez Wnioskodawcę nakłady inwestycyjne związane z prowadzoną działalnością. Tym samym ani wydatki Szkoły związane z planowanym uruchomieniem nowego kierunku nauczania, ani tym bardziej zamierzone nakłady na powiększenie księgozbioru Uczelni, nie mogą stanowić przesłanki do pozytywnego rozpatrzenia przez Prezesa Urzędu wniosku Szkoły. W tym miejscu należy podkreślić, iż Wnioskodawca nie wykazał, iż poszerzenie zakresu działalności edukacyjnej Szkoły stanowi warunek *sine qua non* dalszego prowadzenia przez nią działalności, a zatem, że zaniechanie tych nakładów mogłoby zagrozić jej dalszej egzystencji bądź też skutecznemu konkutowaniu na rynku z innymi podmiotami prowadzącymi działalność w tej branży.

Złożonego wniosku nie uzasadnia również fakt, iż Szkoła obok prowadzonej działalności edukacyjnej ponosi dodatkowo znaczne koszty związane z dofinansowywaniem studiów doktoranckich w Państwowej Akademii Nauk. Sposób i kierunek wydatkowania uzyskiwanych przez ukaranego środków pieniężnych nie może stanowić podstawy preferencyjnego traktowania Wnioskodawcy. Tym samym prowadzenie przez Szkołę działalności społecznie użytecznej samo przez się nie świadczy o istnieniu ważnego interesu uzasadniającego rozłożenie nałożonej na nią kary na raty albo odroczenia terminu jej płatności.

Na uwzględnienie nie zasługuje również podniesiony przez Wnioskodawcę zarzut braku po stronie Szkoły przymiotu przedsiębiorcy. W postanowieniu z dnia 15 listopada 2004 r. o wszczęciu postępowanie w sprawie nałożenia na WSHiFM przedmiotowej kary pieniężnej, Prezes UOKiK w sposób dostateczny, powołując się na aktualne orzecznictwo Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, wykazał bowiem, że WSHiFM jako niepubliczna szkoła wyższa posiada na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów status przedsiębiorcy, a tym samym może być podmiotem postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary za nieudzielenie informacji żądanych przez Prezesa Urzędu.

W załączeniu do pisma z dnia 30 września 2006 r. Szkoła przekazała wstępny bilans finansowy za rok akademicki 2004/2005. Z przedłożonego dokumentu wynika, iż stan środków finansowych Szkoły po uwzględnieniu wysokości zobowiązań zaległych planowo wynieść powinien [tajemnica przedsiębiorstwa]. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższe dane nie świadczą o trudnej sytuacji finansowej Szkoły, która uzasadniałaby stworzenie jej dogodniejszych warunków spłaty nałożonej kary.

Reasumując, okoliczności przedstawione przez Wnioskodawcę – zdaniem Prezesa UOKiK - nie mogłyby stanowić podstawy zastosowania względem niego swoistej ulgi przewidzianej w art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w postaci rozłożenia nałożonej kary na raty albo odroczenia terminu jej płatności

Abstrahując jednak od powyższego, należy wskazać, iż Prezes Urzędu nie może w przedmiotowej decyzji rozstrzygać w kwestii rozłożenia kary na raty czy też odroczenia terminu jej płatności. Prezes Urzędu pozostaje bowiem związany treścią wniosku strony. Ta natomiast w piśmie z dnia 25 sierpnia 2005 r. wprowadziła wniosek o „*anulowanie nałożonej kary albo przynajmniej o przedłużenie terminu spłaty o 1 miesiąc oraz rozłożenie spłaty nałożonej kary na 6 rat*”, jednak uzupełniając przedmiotowy wniosek pismem z dnia 30 września 2005 r. odstąpiła od wcześniej wymienionych żądań, precyzując, że wnosi o umorzenie nałożonej kary pieniężnej. Oznacza to, przedmiotem rozpoznania przez Prezesa UOKiK w niniejszej sprawie jest wniosek Szkoły jedynie o umorzenie nałożonej na nią kary pieniężnej.

Zgodnie z art. 6 k.p.a. organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Oznacza to, że każde rozstrzygnięcie organu administracji publicznej musi znajdować swoje oparcie w konkretnej normie prawnej wynikającej z przepisów powszechnie obowiązujących. W przypadku braku takiej podstawy prawnej organ administracji publicznej nie jest władny do rozstrzygnięcia danej materii w drodze aktu administracyjnego.

Stosownie do treści przepisu art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może na wniosek przedsiębiorcy, związku przedsiębiorców lub osób, o których mowa w art.103, w drodze postanowienia, na które nie przysługuje zażalenie, odroczyć uiszczenie kary pieniężnej albo rozłożyć ją na raty ze względu na ważny interes wnioskodawcy. Przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie przewidują natomiast możliwości umorzenia kary pieniężnej nałożonej prawomocną decyzją Prezesa Urzędu. Nie istnieje również żaden inny przepis prawa pozwalający Prezesowi Urzędu na umorzenie kary prawomocnie nałożonej na przedsiębiorcę.

Stwierdzić należy zatem, że brak jest podstaw prawnych do uwzględnienia wniosku strony i orzeczenia, zgodnie z treścią jej żądania, umorzenia kary pieniężnej nałożonej decyzją z dnia 23 grudnia 2004 r.

Rozpoznając niniejszą sprawę Prezes Urzędu, z uwagi na fakt, że art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji konsumentów nie reguluje formy prawnej odmowy uwzględnienia wniosku ukaranego, rozważył również, w jakiej formie prawnej nastąpić powinno negatywne rozstrzygnięcie w stosunku do wniosku złożonego przez przedsiębiorcę na podstawie art. 106 ust. 1 ustawy. W ocenie Prezesa Urzędu, możliwa byłaby w przedmiotowej sprawie zarówno interpretacja wskazująca na konieczność zastosowania art. 104 k.p.a., w myśl którego organ administracji państwowej załatwia sprawę przez wydanie decyzji², jak i interpretacja przemawiająca za słusznością wydania w takiej sprawie postanowienia. W procedurze administracyjnej nie obowiązuje bowiem zasada znana z procedury cywilnej, iż rozstrzygnięcie w drodze postanowień jest możliwe wyłącznie w sprawach bardzo ściśle określonych w k.p.c. W procedurze administracyjnej możliwe jest wydawanie postanowień w sprawach określonego rodzaju. Jako określoną rodzajowo sprawę, dla załatwienia której przewiduje się formę postanowienia, można byłoby zatem potraktować sprawę rozstrzygnięcia o odroczeniu uiszczenia kary pieniężnej bądź jej rozłożenia na raty, o której mowa w art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Stosując więc tę zasadę nie byłoby przeszkód do rozstrzygnięcia w sprawie odmowy uwzględnienia wniosku przedsiębiorcy złożonego na podstawie ww. przepisu ustawy w drodze postanowienia. Jednakże, wobec treści art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, który nie przewiduje od postanowienia w tych sprawach zażalenia, w przypadku odmowy uwzględnienia wniosku przedsiębiorcy, stronie nie przysługiwałby żaden środek odwoławczy.

² Tak też. E. Modzelewska - Wąchał, *Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz*, Warszawa 2002, s. 359.

Uwzględniając powyższe, Prezes Urzędu uznał za zasadne rozstrzygnięcie niniejszej sprawy w drodze decyzji, która – jak każda wydana w postępowaniu przed Prezesem UOKiK – podlega zaskarżeniu przez wniesienie odwołania do SOKiK.

Wobec powyższego orzeczono, jak w sentencji.

Stosownie do treści art. 78 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Warszawie.

Otrzymuje:

**Wyższa Szkoła Handlu
i Finansów Międzynarodowych**
ul. Nowogrodzka 56
00-695 Warszawa